
Nilde Iotti

Autor:

Data de publicació: 22-05-2020

Leonilde Iotti , popularment coneguda com Nilde Iotti (pronunciació italiana: [ˈnilde ˈjɔtti] ; 10 d'abril de 1920 - 4 de desembre de 1999) fou un política italiana, membre del Partit Comunista Italià (PCI). Va ser la primera dona que va arribar a ser presidenta de la Cambra dels Diputats , un càrrec que va ocupar tres legislatures consecutives des del 1979 fins al 1992, convertint-se en la presidenta de la Cambra amb més recorregut.

Leonilde Iotti , popularment coneguda com Nilde Iotti (pronunciació italiana: [ˈnilde ˈjɔtti] ; 10 d'abril de 1920 - 4 de desembre de 1999) fou un política italiana, membre del Partit Comunista Italià (PCI). Va ser la primera dona que va arribar a ser presidenta de la Cambra dels Diputats , un càrrec que va ocupar tres legislatures consecutives des del 1979 fins al 1992, convertint-se en la presidenta de la Cambra amb més recorregut.

Nilde Iotti

President de la Cambra dels Diputats

Al despatx del 20 de juny de 1979 al 22 d'abril de 1992

President
Sandro Pertini
Francesco Cossiga

Precedit per
Pietro Ingrao

Va tenir èxit
Oscar Luigi Scalfaro

Despatx 8 de maig de 1948 - 4 de desembre de 1999

Constitució
Parma

Detalls personals

Nascut
10 d'abril de 1920
Reggio Emilia , Itàlia

Mort
4 de desembre de 1999 (79 anys)
Roma , Itàlia

Nacionalitat
Italià

Partit polític
PCI (1943–1991)
PDS (1991–1998)

DS (1998–1999)

Parella domèstica
Palmiro Togliatti (1946–1964)

Alma mater
Università Cattolica del Sacro Cuore

Professió
Mestre polític

Lloc web
Nilde Iotti Foundation

Continguts
Primers anys de vida

Nilde Iotti va néixer a Reggio Emilia el 1920; el seu pare Egidio era ferroviari i sindicalista socialista , acomiadat per la companyia ferroviària a causa del seu compromís polític. El 1934, el seu pare va morir, però, gràcies a una beca , va assistir a la Universitat Catòlica de Milà , es va llicenciar en literatura el 1942. A la universitat va tenir, entre els seus

professors, Amintore Fanfani , futur líder democràtic i primer ministre democràtic . El 5 d'octubre de 1942, lotti es va convertir en membre del Partit Nacional Feixista (PNF) dins de la Federació de Dones Feixistes de Reggio Emilia, ja que l'adhesió feixista era una condició necessària per convertir-se en mestre.

Després de la caiguda de Benito Mussolini al juliol de 1943 i la proclamació de Pietro Badoglio el 8 de setembre, que va provocar l'inici de la guerra civil , lotti es va interessar pels ideals comunistes i va participar en el moviment de resistència contra els invasors alemanys nazis durant la Segona Guerra Mundial. .

Carrera política

Nilde lotti i Palmiro Togliatti abans de 1964

Després del final de la guerra i del referèndum contra la monarquia de Savoia , el 1946, va ser elegida membre de l' Assemblea Constituent , dins del Partit Comunista Italià (PCI). També va ser una dels 75 membres del Comitè encarregat de redactar la Constitució republicana italiana .

El mateix any, va iniciar la seva relació amb el líder comunista, Palmiro Togliatti , 27 anys més gran que ella, que va durar fins a la seva mort el 1964. La seva relació, que es va mantenir en secret en els primers anys, va passar a ser de domini públic el 1948, després d'un intent sobre la vida de Togliatti , pocs dies després de les eleccions generals . El seu amor es va oposar força a l'opinió pública d'Itàlia, inclosos molts comunistes, perquè Togliatti ja estava casada amb Rita Montagnana en aquell moment. Tot i això, Togliatti va obligar a viure a Moscou la seva dona Rita i el seu fill Aldo, que estava malalt mental, així, va poder continuar la seva relació amb lotti. Junts van demanar i obtenir l'afiliació d'una nena òrfena, Marisa Malagoli, la germana menor d'un dels sis treballadors assassinats per Carabinieri el 9 de gener de 1950, a Mòdena , durant una manifestació obrera.

A l'abril de 1948, lotti va ser reelegit amb el PCI a la Cambra dels Diputats, de la qual va ser membre sense interrupcions fins al 1999. El 1956, va formar part del Comitè Central del Partit i el 1962 de la Direcció Nacional. Reelegida a la cambra el 1963 , va ser nomenada a la Comissió d'Afers Constitucionals, centrant la seva activitat en la rellevància del paper femení en el món laboral i de les relacions familiars. En els anys següents, el seu principal compromís va ser la reforma dels drets civils , com el dret al divorci . Va participar especialment en la campanya del referèndum de divorci del 1974 .

Després de les eleccions de 1979 , gràcies al suport de l'històric rival de PCI, la Democràcia Cristiana (DC), lotti es va convertir en president de la Cambra dels Diputats, amb 443 vots sobre 615. Va succeir un altre comunista, Pietro Ingrao . lotti va centrar el seu primer discurs davant de la casa en el paper de les dones a la societat i la lluita contra el terrorisme.

Va ser popular i respectada com a presidenta i va ser confirmada al càrrec durant dues legislatures més. El 1987, a càrrec del president Francesco Cossiga se li va encarregar el mandat de formar govern. Es va convertir en la primera comunista i la primera dona que ha rebut un mandat explorador per convertir-se en primera ministra d'Itàlia ; tanmateix, lotti no va poder formar una coalició.

El 1992 es va mencionar el nom de Nilde lotti per a l'elecció del president de la República italiana .

Personal

Era atea.

Mort

Va morir a Roma el 1999 i està enterrada al Cimitero del Verano .

Referències

Camera dei Deputati - Nilde lotti
Nilde lotti e la tessera del Partito Nazionale Fascista
Miriam Mafai. "Ma chi è quella signora?"
Sei morti e cinquanta feriti

Biografia a la Fondazione Nilde lotti.

Oficis polítics Precedit per

Pietro Ingrao President de la Cambra de Diputats italiana,

1979-1992 Succeït per

Oscar Luigi Scalfaro